

VYDÁVÁ SFK CARGO

1987

8.2

CENTRUM

C E N T R U M

O B S A H :

	str.
Obsah	0
Už rok...	1
Redakce čtenářům a "zr" zvláště	2
SF klub Julese Vernea připomíná	3
SF knihy ve světě - recenze	4
Ukázka sf reklamy	
Robert Sheckley	5
Robert Sheckley - Zvedá se vítr (Jiří Sommer)	6
Robert Sheckley - Diplomatická imunita (Miroslav Martan)	22

X X X X X X

SFK CARGO děkuje za pomoc mistru Kájovi Saudkovi a Egonu Čiernemu a Janu Kentárkovi z SFK klubu Julese Vernea.

X X X X X X

Informační neperiodický účelový materiál SFK CARGO při ZO a ČSV SSM SPŠ na Třebešíně 2299 Praha 10 Strašnice, vydávaný ve spolupráci s filmovým klubem na SPŠ Na třebešíně 2299, Praha 10-Strašnice.

NEPRODEJNÉ - zdarma!!!

Šéfredaktor: V. Vlk, ml.

Adresa: SFK CARGO Václav Vlk ml.

Vrtní 42

182 00 Praha 8

Příloha školního časopisu TŘEBEŠNÍK

Už rok...

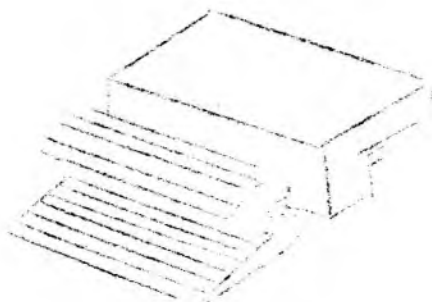
Už rok je tomu, co byl u nás na škole založen SFK Cargo. Za tento časový úsek života náš klub uspořádal: schůzky členů, na kterých jsme si objasnili pojem SF, přečetli mnoho povídek sf, mluvili o přečtených knihách, vydali první číslo klubového zpravodaje CENTRUM, promítli si i SF film. Pro žáky školy jsme zajistili dvě promítání SF filmů. Navštívili jsme také MINICON 86 Parcon 87 a jiné cony.

Nyní jsme se spojili s filmovým klubem, vzniklým na škole a plánujeme i několik pořadů o SF filmech HIGHLANDER, ODYSEA 2001 atd., vydání dalších čísel našeho zpravodaje CENTRUM a navštěvování všech sf akcí, kterak to bude možno.

Za členy SFK CARGO se ke dni 16.10.1987 jsou:

J. Jarolím, 4.D
Šebesta Martin, 3.F
M. Tomáš, 3.F
D. Procházka, 3.F
P.Prajsler, 3.F
J. Dvořák, 3.F
J. Neterda, 4.B
K. Sovíček, 4.B
M. Vostál, 2.B
V. Vlk, 3.B

Za SFK CARGO - Václav Vlk, ml.

Redakce čtenářům a "zr" zvláště

Vážení čtenáři,

byli bychom rádi, kdyby jste mohli napsat na naší adresu, jak se vám líbí/nelíbí náš banzin a potvrdili alespoň příjem tohoto čísla.

Děkujeme!

SFK CARGO

Vážený Zdeňku Rampasi,

před rokem vyšla v našem prvním čísle věta - cituji: Jak to vlastně je se slibovanou pomocí novým klubům? Zdeňku, myslel jsem, že ji uveřejním už v tomto čísle, ale stále ji nemám.

Takže, čekám na Tvou odpověď na známé adrese.

Předem, děkuji!

Vlk Václav, ml.

SF KLUB JULESE VERNEA PŘIPOMÍNÁ

všem začínajícím, pokročilým i profesionálním spisovatelům,
blížící se uzávěrku zcela unikátní a ambiciózní akce, totiž

NOVÉ EPOCHÁLNÍ CELOSTÁTNÍ SOUTĚŽE

O NEJLEPŠÍ FANTASY

II. KOLO SOUTĚŽE DO 1. 12. 1989

Porota dychtivě čeká na záplavu příspěvků, které musí být
psány strojem, ve dvou kopiích a zaslány do 1.12.1987
na adresu:

Egon Čierny

Matěchova 14

140 00 Praha 4

A proto nabruště svá pera a popusťte uzdu fantazii!

Ukažme všem Howardům, de Campům a Tolkienům, že na ně stačíme!

Kdo nepíše - nevyhraje! Odměna pro vítěze!

Ještě je čas!

I.A

SF knihy ve světě-recenze

ALLEN L. WOLD: *Jewels of the Dragon*
(Dračí klenoty; 1986 - Questar)

Podmanivý příběh, plný kouzel a dobrodružství, o mladíkovi hledajícím svého otce na vzdálené a smrtelně nebezpečné planetě.

Rikardu Braethovi bylo třináct, když jeho otec odešel získat zpět svůj majetek, aby se už nikdy nevrátil. Mezitím Rikard vy-
spěl do statečnosti a kuráže, se kterými se vydává po stopách svého otce až na zapovězenou planetu Kohltri (Tříbarevná čern) - útočiště zlodějů, vyvrhelů a hrdlořezů. Rikard bojuje proti všemožné nepřízni okolí a následuje otcovo nebezpečné pátrání po rozsáhlém bohatství. Dozví se pravdu o tajemném zmizení svého otce, aby potom zvítězil nad odporným strážcem Dračích klenotů.

MICHAEL MOORCOCK: *Gloriana*
(1986 - Questar)

Brilantní fantasy vítěze World Fantasy Award a John W. Campbell Award o bájně královně a jejím dvoře.

Gloriana z Albionu je krásnou, všemi milovanou královnou, přinášející celé zemi světlo a potěšení, čímž dává zapomenout na krutovládu svého otce. Ovšem královna sama je zasažena žalostnou pohromou: ztratí schopnost fyzického naplnění rozkoše. Zatímco se vydává na velmi dlouhou, avšak povzbudivou poutí za smyslovým vyvrcholením, kapitán Quire osnuje zákeřné intriky. V ironickém vývoji osudů Gloriana odhalí zrádného kapitána Quirea - a nalezne muže, jenž rozptýlí rozpaky jejího milostného života.

FREDERIK POHL: *Terror*
(Děs; 1986 - Berkley Science Fiction)

Tajemstvím opředený, chráněný před zemí, mořem a vzduchem. Projekt Vulcan má zahájit odčerpávání energie středu Země. Ovšem Projekt Vulcan představuje pro Zemi i obrovské nebezpečí. Je totiž bombou, umístěnou v nejslabším okraji podmořské sopky u pobřeží Havaje, která při explozi dá vzniknout mračnu prachu, zne-
možňující veškerou produkci potravy.

Vulcan se dostane do rukou teroristů a celý svět trne, pod jejich hrozbou stisknutí tlačítka detonátoru...

Podle Readers Guide to Science Fiction je Frederik Pohl "smělý spisovatel...ve svých fikcích vždy ochotný objevovat něco nového".

CONNIE WILLISOVÁ: Spice Program

(Pikantní program; 1986 - Isaac Asimov SFM)

Rychlý spád pyrotechniky ztřeštělé komedie, přináší velice legrační pohled na staré téma Prvního kontaktu s mimozemšťany. Eahrohkové a zvláště pak pan Ohghhifoehniahighreech milují obchod (při své nákupní horečce kupují takové věci jako šest stop vysokého Budhu, dva tucty baseballových čepiček i piano) a velice úzkostlivě dbají na výslovnost vlastních jmen. Všechno je komplikováno nesnadným pochopením, co je vlastně předmětem jejich nabídky a naopak i jejich poptávky.

x x x x

Robert Sheckley

O velkém SF Robertovi se psalo už v letech zakázanou rychlostí i jiných anatologiích a jeho význam pro SF jako spisovatele je nesporný a proto jeho tvorbě věnujeme zbytek tohoto čísla. I když povídka "Zvedá se vítr" vyšla už v Zapisníku, myslím že není tak známá aby nemohla být zde uveřejněna.

R. Sheckley se narodil roku 1928 a píše dodnes. Jeho první zveřejněnou povídkou byla Final Examition r. 1952 prvním románem bylo Seventh Victim (Seďmá oběť), další díla jsou například povídky The Iaxianiannim, The Deaths Of Ben Baxter, spolu s H. Ellisonem povídku I See a Man Sitting on a Chair, and the Chair is Bitting his Leg. To je tak krásný název, že uvádím i jeho překlad: Vidím muže sedícího v křesle, a to křeslo kouše toho muže do nohy. Dále jsou to třeba knihy Transfeo vědomí, Rozměr zázraků atd.

Nyní vám přeji ničím nerušený literární zážitek.

V. Vlk, ml.

Robert Sheckley: Zvedá se vítr

Ze stěnami stanice se zvedal vítr. Dvojice uvnitř si toho však nevšímal - měli úplně jiné starosti. Clayton ještě jednou zatočil kohoutkem a vyčkával. Nic.

"Bouchni do toho trochu víc", poradil mu Nerišev.

Clayton udeřil do kohoutku pěstí. Vytekly dvě kapky. Objevila se třetí, chvilku visela a spadla. A dost.

"Je to jasné", hořce řekl Clayton. "Zas je proražená ta zatracená roura. Kolik máme vody v zásobníku?"

"Čtyři galony, pokud v něm nejsou nové trhliny", odpověděl Nerišev.

Nespouštěje pohled z kohoutku, neklidně po něm poťukával dlouhými prsty. Byl velké, urostlé postavy, ale z jakéhosi důvodu působil křehce, hubenou tvář mu lemovala řiďounká bradka. Na pohled se vůbec nehodil pro práci na výzkumné stanici na vzdálené cizí planetě. Ale k velké lítosti Sboru Osvojení se už dávno vyjasnilo, že na tuto práci se naprosto vhodní lidé vůbec nevyskytují.

Nerišev byl zkušený biolog a botanik. S neklidnou náturou, v těžkých okamžicích překvapoval svou rozhodností. Takoví lidé musí padnout do pěkné šlamastiky, aby ukázali svou úroveň. Bohužel, právě proto ho vyslali na tak neútulnou planetu, jakou byla Carella.

"Pravděpodobně bude nutno vyjít ven a pročistit trubku", řekl Nerišev a vyhýbal se pohledu na Claytona.

"Vypadá to tak", souhlasil Clayton a ještě jednou ze všech sil udeřil do kohoutku. "Ale to je prostě sebevražda! Poslechni si!"

Clayton byl ramenatý svalovec s býčí šíjí. Pracoval ve výzkumu již na třetí planetě.

Pokoušel se získat i jiný džob ve Sboru Osvojení, ale nic se mu nelíbilo. ZPCP - Základní průzkum cizích planet - nabízel příliš mnoho všelijakých překvapení. Ba ne, tohle je práce pro nějakého ztřeštěnce nebo cvoka. A na osvojených planetách je zase příliš poklidno a není do čeho píchnout.

Ta nynější práce výzkumníka není špatná. Sednout si na planetu

právě objevenou mláďenci z prvotního průzkumu cizích světů a obhlédnutou družicovým robotem. Je třeba jen jedno: stoicky vydržet nejružnější nepohodlí a silou mocí zůstat naživu. Za rok ho vyzvedne záchranný koráb a převezme jeho zprávu. Na jeho hlášení závisí, zda se bude pokračovat v osvojování, nebo planetu nechají být.

Pokaždé se Clayton zapřísahal ženě, že tento let bude poslední. Hned jak tento rok skončí, zůstane určitě sedět na Zemi a bude hospodařit na své maličké farmě. Sliboval...

Přesto sotva skončila řádná dovolená, vydával se Clayton znovu na cesty, aby dělal to, k čemu ho předurčila sama příroda: snažil se za každou cenu přežít a využívat k tomu veškerý důvtip a vynalézavost.

Ale tentokrát, zdá se, udeřila kosa na kámen. S Neriševem prožil na Carelle už osm měsíců. Ještě čtyři - a přijede pro ně záchranná výprava. Jestli i tentokrát zůstane celý - konec, basta, víkrát ne!

"Slyšíš", zeptal se Nerišev.

Vzdálený, přidušený vítr vzdychal a brumlal kolem ocelového tělesa stanice jako lehká letní bríza.

Tak jim připadal uvnitř stanice, za třiceticentimetrovými ocelovými stěnami se speciální zvukovou izolací.

"A začíná sílit", podotkl Clayton a přistoupil k indikátoru rychlosti větru. Podle ukazatele tenhle laskavý větřík duł se stálou rychlostí dvaosmdesátí mil v hodině!

Na Carelle to byla jen lehká bríza.

"K čertu, vůbec se mi teď nechce vylézat", řekl Clayton. "Vykášlat se na to?"

"Řada je na tobě", prohodil Nerišev.

"Vím. Nech mě trochu rozmyslet. - No co, zajdeme se zeptat Smánika na předpověď."

Procházeli stanicí kolem úseků zaplněných potravinami, zásobami vzduchu, přístroji s nástroji, náhradním vybavením; zvuk podrážek na ocelové podlaze se odrážel hluchou ozvěnou. Ve vzdáleném konci bylo vidět těžké ocelové dveře, které vedly do vchodové haly. Oba si natáhli masky a vyregulovali přívod kyslíku.

"Připraven?" otázal se Clayton.

"Připraven."

Oba se napnuli a přidrželi za rukojeti podél dveří. Clayton stiskl tlačítko. Dveře sklouzly stranou a dovnitř svištivě vtrhl nápor větru. Přikrčeli se a s námahou se proti větru dostávali do vstupní haly.

Tento prostor, asi třicet stop dlouhý a patnáct široký, byl jakoby prodloužením stanice, aby nabyl hermeticky uzavřený. K ocelové kostře stěn byly připevněny štítky, které jakž takž zpomalovaly a zadržovaly vzdušné proudy. Podle indikátoru tady, uvnitř, дуl vítr rychlostí třiceti čtyř mil v hodině.

K čertu, taková vichřice, a my ještě musíme diskutovat s Carellanci, myslel si Clayton. Jenže jiné cesty nebylo. Zdejší obyvatelé vyrostli na planetě, kde vítr nikdy nebyl slabší než sedmdesát mil za hodinu, a nesnášeli "mrtvý vzduch" uvnitř stanice. Nemohli tam dýchat, ani když lidé snížili koncentraci kyslíku na úroveň obvyklou na planetě. Mezi stěnami stanice se jim točila hlava a přepadal je strach. Po krátkém pobytu se začali dusit jako lidé ve vakuu.

Vítr o rychlosti třiceti čtyř mil v hodině byl kompromisem, který mohli vydržet jak lidé, tak Carellané.

Clayton s Neriševem prošli halou. V koutě leželo jakési klubko, něco na způsob vyschlé chobotnice. Klubko se pohnulo a přívětivě zamávalo dvěma chapadly.

"Dobrý den," pozdravil je Smaník.

"Nazdar", odpověděl Clayton. "Co říkáš na tohle počasí?"

"Výborné počasíčko", řekl Smaník.

Nerišev zatahal Claytona za rukáv.

"Co to říkal?" zeptal se a zamyšleně přikývl, když mu Clayton přeložil Smanikova slova. Nerišev neměl takový jazykový talent jako Clayton. Byl zde už osm měsíců, ale jazyk Carellanů mu pořád připadal jako směs mlaskání a hvizdů.

Objevíli se další Carellané a zapojili se do diskuse. Všichni připomínali pavouky nebo chobotnice, všichni měli maličká kulatá tělíčka a dlouhá pohyblivá chapadla. Ideální tělesná forma pro

tuto planetu. Clayton se občas přistihl, že jim závidí. Pro něho je stanice jediné možné útočiště - a pro tyhle je celá planeta rodným domem.

Nejednou viděl, jak Carellan kráčí proti uragánu: sedm či osm chapadel se pevně vtisklo do země a ostatní se natahovaly vpřed a hledaly novou oporu. Nebo se hnali po větru jako chomáčky bavlny, pevně omotaní svými chapadly jako živé košíky. A jak vesele a odvázně kormidlují své suchozemské čluny, jak se ženou po větru jako oblaka nad nimi.

No a co, na Zemi by zase oni vypadali hloupě, pomyslel si Clayton.

"Jaké bude počasí?" zeptal se Smanika.

Carellan se na chvilku zamyslel, vtáhl do sebe vzduch a přejel jedním chapadlem přes druhé.

"No, je to tak, vítr ještě trošku zesílí," řekl nakonec, "ale nic hrozného to nebude."

Teď se zamyslel zase Clayton. "Nic hrozného" pro Carellana může znamenat konec pro Pozemšťana. Ale zhělo to uspokojivě.

Vrátil se s Neriševem zpět do stanice a zavřeli za sebou dveře.

"Poslyš," řekl Nerišev, "jestli chceš počkat..."

"To raději co nejdřív vyrazím."

Opuštěná matná zářivka pod stropem osvětlovala lesklá, hladké těleso Zvířete. Tak nazvali stroj, sestrojený speciálně pro jízdy po Carelle.

Zvíře bylo obrněné jako tank, aerodynamicky tvarované do podoby polokoule. V mohutných ocelových plátech byla prořezána okénka vyplněná nerozbitným sklem, stejné tloušťky jako pancéřování. Těžiště tanku bylo položeno velmi nízko: převážná většina hmoty dvanáctitunové obludy byla rozložena u samého dna. Zvíře bylo možno hermeticky uzavřít. Jeho těžký dieselový motor a všechny vstupní i výstupní otvory byly vybaveny speciálními protiprachovými kryty a filtry. Neohrabaný stroj na šesti kolech s tlustými pneumatikami připomínal nějakou předpotopní příšeru.

Clayton vlezl dovnitř, oblékl si lehký skafandr s ochrannými brýlemi a připoutal se k měkkému sedadlu. Nastartoval motor, chvíli poslouchal a kývl hlavou.

"O.K.", řekl. "Zvíře je připraveno na procházku. Jdi nahoru a otevři dveře garáže."

"Hodně štěstí", odpověděl Nerišev a vyšel.

Clayton pozorně prověřil všechny přístroje: ano, všechny technické novinky, vyrobené speciálně pro Zvíře, pracují výborně. Za chvíli se v rádiu ozval Nerišev:

"Otvírám dveře."

"Jedeme."

Těžká vrata sklouzla stranou a Clayton se Zvířetem vyjel.

Stanice byla postavena na rozlehlé pusté planině. Jistě, mohli ji vybudovat v závětrí, ale hory na Carelle neustále vznikají a zase mizí. Samozřejmě, i rovina má svá překvapení. Aby se vyvarovali aspoň těch nejhorších, byly kolem stanice vybudovány pevné ocelové zábrany. Stály těsně vedle sebe a jak mířily ostřím vzhůru, připomínaly dávná protitankové zátarasy. Konec konců sloužily ke stejnému účelu.

Clayton zamířil se Zvířetem po jednom z úzkých klikatých průchoď, položených skrze houští tohoto ocelového lesa. Dostal se na otevřený prostor, vyhledal rouru vodovodu a vydal se podle ní. Na malé obrazovce zasvítla bílá čára. Tato linka ukáže sebe-menší poškození nebo cizorodé těleso ve vodovodu.

Před ním se prostírala jednotvárná skalnatá pustina. Čas od času zahlédl Clayton osamělý nízký keřík. Vítr, přidušený rámu-sem motoru, dul přímo do zad.

Clayton mrkl na větroměr. Dvaadevadesát mil v hodině!

Clayton se umíněně dral kupředu a cosi si mumlal pod nos. Občas se ozval třesk - kamínky hnané větrem bubnovaly po tanku. Odskakovaly od ocelového pancíře, aniž by mu nějak ublížily.

"Všechno v pořádku?" ozval se ve sluchátku Nerišev.

"Naprosto," odpověděl Clayton.

V dálce rozehnal suchozemský koráb Carellanů. Poměrně úzký, čtyřicet stop dlouhý člun hladce klouzal vpřed na silných dřevěných lyžinách. Plachty byly zhotoveny z lýka listnatého keře - na celé planetě jich bylo jen několik druhů.

Carellané minuli Claytona a zamávali mu na pozdrav chapadly. Zdá se, že mířili ke stanici.

Clayton se znovu soustředil na svítící linii na obrazovce.

Vítr opět zesílil, jeho řev přehlušoval dokonce rámus motoru. Podle větroměru měl už rychlost devadesáti sedmi mil v hodině.

Upřeně hleděl přes okénko zanesené pískem. V dálí přes prachová oblaka prosvítala ostrá skaliska. Po pancíři Zvířete bubnovaly kamínky a jejich nárazy se uvnitř hluše rozléhaly. Zahlédl ještě jeden suchozemský koráb, potom další tři. Umíněně se prodíraly proti větru.

Zvláštní: co je všechny tak najednou přitahuje na stanici? Zavolal vysílačkou Neriševa.

"Jak to jde?" zeptal se Nerišev.

"Už jsem skoro u studny, zatím jsem žádné poškození neviděl", řekl Clayton. "Jak se zdá, vydaly se k tobě úplné davy Carellanů?"

"Jo. U podvětrné strany přechodové komory už zaparkovalo šest korábů a další přibývají."

"Zatím s nimi nebyly žádné problémy", zamyšleně prohodil Clayton. "Co myslíš, co se děje?"

"Přivezli si zásoby. Možná mají nějaký svátek..."

"Možná. Podívej se tam, opatrněji!"

"Buď klidný. Dávej pozor sám a vrať se co nejdříve!"

"Našel jsem to! Zavolám později."

Prasklina byla na obrazovce vidět jako světlá skvrna. Clayton vyhlédl okénkem a pochopil, že na rouru se naválil nějaký balvan, přerazil ji a odvalil se dál.

Zastavil tank na podvětrné straně. Rychlost větru dosahovala už sto třiceti mil. Vyklouzl ze Zvířete, vzal s sebou několik odřezků roury, materiál na záplaty, autogen a brašnu s nástroji. Všechno připevnil ke skafandru a sám se připoutal k tanku pevným nylonovým lanem.

Zpočátku ho vítr venku ohlušoval. Skučel a řval jako rozbouřený mořský příboj. Clayton zvýšil průvod kyslíku do masky a dal se do práce.

Za dvě hodiny dokončil opravu, na kterou obvykle stačilo patnáct minut. Skafandr měl rozervaný na cáry, vzduchový ventil se ucpal prachem. Vyškrabal se zpět do tanku. zabouchl vchod a vy-

čerpaně se svalil na podlahu. Pod poryvy větru se tank zachvíval. Ale Clayton to nevnímal.

"Haló! Haló!" křičel Nerišev z vysílačky.

Clayton se vyčerpaně sesul na sedadlo a ohlásil se.

"Rychle zpátky, Claytone! Není čas odpočívat! Vítr má sto třicet osm mil! Myslím, že bude bouře!"

Bouře na Carelle! Clayton na to nechtěl ani pomyslet. Za těch osm měsíců se něco takového odehrálo jen jednou, vítr tenkrát dosáhl sto šedesáti mil.

Otočil tank a vydal se na zpáteční cestu, přímo proti větru. Jel na plný plyn, ale stroj se pohyboval neobyčejně pomalu. Tři míle za hodinu - to bylo všechno, co se dalo vymačkat z mohutného motoru proti protivětru sto třiceti osmi mil za hodinu.

Zarytě hleděl před sebe. Podle táhlých mračen prachu a písku se zdálo, že se všechny větry nebes soustředily na jediný bod - na sklo průzoru. Kamenné úlomky podchycené větrem mu letěly vstříc, rostly před očima a narážely na sklo. Clayton se chvílemi choulil do sebe a vtahoval hlavu mezi ramena.

Motor se začal zahlcovat a vynechávat.

"No tak, no tak, chlapče", šeptal Clayton. "Vydrž, počkej! Napřed mě dovez domů, a pak si dělej, co chceš. Bojuj!"

Najednou se ozval rachot, jako když se valí lavina z hor. To duněl ohromný kamenný balvan velikosti domu. Vítr ho nedokázal nadzvednout, a tak ji převaloval po kamenité zemi a vyrýval jí brázdy jako ohromným pluhem.

Clayton ostře zatočil volantem. Motor mohutně zařval, tank neuvěřitelně zvolna popojel stranou a vyklidil balvanu cestu. Když viděl, jak se valí, otrásl se; nervózně poklepával pěstí po palubní desce.

"Rychleji, drobečku, rychleji!"

Balvan se dunivě převalil mimo, měl dobrých třicet mil v hodině.

"Málem mě trefil", řekl si Clayton. Pokusil se znovu obrátit Zvíře ke stanici, ale nešlo to.

Motor vyl a řval, snažil se pohnout těžkým strojem, ale vítr, jako nepřekonatelná šedá stěna, ho odstrkával pryč.

Střelka větroměru mířila ke sto padesáti devíti mílím.

"Jak to jde?" ozval se Nerišev.

"Přímo skvěle! Neruš, mám práci."

Clayton zabrzdil tank, odepnul řemeny a vydal se k motoru. Vyreguloval zapalování, prověřil směs a pospíšil k vysílače.

"Haló, Neriševe! Ten motor za chvíli chcípne!"

Dlouhou chvíli Nerišev mlčel. Pak se s podivným klidem zeptal:

"A co se s ním stalo?"

"Písek!" odpověděl Clayton. "Vítr ho žene rychlostí sto padesáti devíti mil. Písek je v ložiskách, ve filtrech, všude. Ujedu, co to dá."

"A potom?"

"Potom vytáhnu plachtu," odvětil Clayton. "Doufám, že plachta i stožár vydrží."

Byl teď zaujatý jedinou věcí: řízením stroje. Při takovém větru se Zvíře muselo řídit jako loď v bouřlivém moři. Nabral rychlost, dokud mu vítr dül do zad, potom se ostře otočil a vydal proti větru.

Těntokrát Zvíře poslechlo a nalehlo na druhou stranu. Nu což, nic lepšího se nedá vymyslet. Celou cestu proti větru musí urazit s neustálými změnami kursu. Zkusil se víc natočit, ale ani na plný plyn se stroj neudržel proti větru pod úhlem větším než čtyřicet stupňů.

Celou hodinu se Clayton prodíral kupředu, každou chvíli měnil kurs a musel ujet tři míle, aby se dostal vpřed o dvě. Jakýmsi zázrakem motor ještě fungoval. Clayton v duchu děkoval konstruktérům a zapřísahal motor, aby vydržel třeba jen chvíličku.

Přes oslepující závoj prachu a písku zahlédl ještě jeden cerellanský koráb. Měl podkasané plachty. Přesto se nakláněl, až hrůza pohledět. A přece se poměrně snadno prodíral proti větru a za chvíli Zvíře dohnal.

Ti šťastlivci, pomyslnil si Clayton. Sto šedesát pět mil za hodinu - a pro mě je to příjemný vánek!

V dálce se ukázala šedivá polokoule stanice.

"Dostanu se tam!" zajásal Clayton. "Otvírej rum, Neriševe, kamaráde! Dneska si dám do nosu!"

Motor jako by čekal jen na to - najednou ztichl.

Clayton zuřivě zaklel a zabrzdil tank. Zatracená smůla! Kdyby měl vítr v zádech, poklidně by se doplazil domů. Jenže vítr, samozřejmě, duje přímo do tváře.

"Co chceš dělat?" ptal se Nerišev.

"Sedět tady," ušklíbl se Clayton. "Až vítr povolí a začne vichřice, přijdu pěšky."

Dvanáctitunový stroj se celý otrásal a skřípěl pod údery větru.

"Víš, co ti povím?" pokračoval Clayton. "Tentokrát už opravdu půjdu do penze."

"No ne? To myslíš vážně?"

"Naprosto vážně. Mám v Middlandu farmu s vyhlídkou na Cheesepeacký záliv. A víš, co budu dělat?"

"Pěstovat ústřice. Chápej, ústřice...K čertu!"

Stanice zvolna uplývala pryč, jako by ji odnášel vítr. Clayton si protřel oči: nezbláznil se? Potom najednou pochopil: ať už tank zabrzdil, ať má dokonale aerodynamický tvar - vítr ho neúprosně odnáší zpět.

Clayton zlostně stiskl spínač na ochranném štítu a vypustil současně pravou i levou kotvu. Těžce udeřily o kameny, zaskřípěla a zavibrovala ocelová lana. Clayton vypustil sedmdesát stop ocelových lan, potom zajistil brzdy kladky. Tank zase stál jako přibitý.

"Vypustil jsem kotvy," oznámil Neriševovi.

"A drží?"

"Zatím drží."

Clayton si zapálil cigaretu a opřel se o opěradlo. Od napětí ho bolel každý sval. Víčka mu cukala únavou - tolik hodin musel sledovat směr větru, který přicházel jednou zprava, jednou zleva. Zavřel oči a pokusil se trochu odpočívat.

Svist větru pronikal ocelovým pancířem tanku. Vítr vyl a sténal, otrásal a kolébal strojem, jako by hledal, za co by se uchytíl na jeho hladkém, vyleštěném povrchu. Když dosáhl sto šedesáti devíti mil v hodině, vyrval štítky ventilátoru. Štěstí, že mám hermetické brýle, jinak bych oslepl, napadlo Clayтона, a kdybych neměl kyslíkovou masku, v momentě bych se udusil. Kabinou prudce

zavířil hustý prach nasycený elektřinou.

Po trupu tanku jako kulometná salva zazvonily kaménky. Teď dopadaly mnohem silněji než dřív. Bylo by zajímavé vědět, jak moc chybí, aby prorazily ocelovým pancířem naskrz...

V takových chvílích Clayton jen stěží zachovával chladnokrevnost a soudnost. Zvláště ostře pociťoval, jak křehké je lidské tělo, a s údivem myslel na to, že mohutným silám Vesmíru nic nebrání, aby ho rozdrtily. Proč tu vlastně je? Tady přece není místo pro člověka, ten se má držet Země, kde je vzduch tichý a klidný. Kdyby se tak mohl vrátit domů...

"Jak jsi na tom?" ozval se Nerišev.

"Jde to," unaveně odpověděl Clayton. "A co ty?"

"Za moc to nestojí. Celá stavba se třese a vibruje. Jestli ten vítr bude ještě dlouho, základy to nemusí vydržet."

"A naši tu chtějí postavit stálou základnu," řekl Nerišev.

"No, sám víš, proč. Carella je jedinou pevnou planetou mezi Engarou Tři a Jižním Kamenným Pásem. Všechny ostatní jsou jen plynovými obry."

"Budeme muset svou základnu postavit přímo v kosmu."

"Dovedeš si představit, co to bude stát?"

"Uvědom si, k čertu, že přijde levněji postavit novou planetu než udržet stálou stanici na téhle!"

Clayton si odplivl: ústa měl plná prachu.

"Už abych byl na záchranném korábu! Těch Carellanů je u tebe hodně?"

"Zatím patnáct, sedí ve vstupní hale."

"Nic podezřelého?"

"Podle mne ne, ale chovají se nějak divně."

"Co se děje?"

"To sám nevím," odpověděl Nerišev. "Jen se mi to nelíbí."

"Raději bys neměl chodit ani do přechodovky. Domluvit se s nimi stejně nemůžeš, a já bych tě rád našel celého a nepoškozeného, až se vrátím." Zarazil se. "Jestli se ovšem vrátím."

"Určitě se vrátíš," povzbudil ho Nerišev.

"Jasně, vrátím...Sakra!!

"Co je? Co se stalo?"

"Letí na mne celá hora! Zavolám později."

Clayton se soustředil na oblučný kamenný balvan, černá skvrna se rychle zvětšovala a blížila se z návětrné strany. Mířila přímo na jeho nehybný bezmocný tank. Hodil okem po větroměru. Sto sedmdesát čtyři míle! To je nemožné! A přece - i v zemské stratosféře jsou vzduchové proudy o rychlosti dvou set mil v hodině.

Balvan, veliký už jako dům, stále rostl, převaloval se a valil na Zvíře.

"Uhni! Pryč!" zařval na něj Clayton a ze všech sil třískal pěstmi do palubní desky.

Ale balvan se pod neuvěřitelnými nárazy větru neúprosně hnál vpřed.

Se zoufalým výkřikem stiskl Clayton tlačítko a uvolnil obě kotvy. Neměl čas, aby je vytáhl, snad by to ani lana nevydržela. A balvan se blížil...

Clayton povolil brzdy.

Zvíře, hnané větrem o rychlosti sto sedmdesáti osmi mil v hodině, začalo nabírat rychlost. Za několik sekund dosáhlo třeceti osmi mil, ale v zpětném zrcátku Clayton viděl, že balvan ho dohání.

Když byl skoro na dosah, zatočil Clayton volantem prudce doleva. Tank se výhružně naklonil, odbočil stranou, podklouzl jako na ledě a div se nepřevrátil. Clayton se ze všech sil zapřel do volantu a snažil se tank vyrovnat. Musí! Zvíře váží devatenáct tun - a já ho rozjel po větru jako plachetníci, pomyslel si. To se přede mnou ještě nikdy nikomu nepodařilo!

Balvan velikosti slušného mrakodrapu prolétl mimo. Těžký tank se zhoupł a tvrdě dopadl na všech šest kol.

"Claytone! Co se stalo? Jsi naživu?"

"Žiju, žiju," udýchaně ze sebe vypravil Clayton. "Ale musel jsem odhodit kotvy. Snáší mě to po větru!"

"Můžeš se otočit?"

"Zkusil jsem to, a div jsem se nepřevrátil."

"Kam tě to žene?"

Clayton pohlédl do dále. Vpředu se jako hráz tyčily černé skály.

"Ještě patnáct mil a letím do skal. Při téhle rychlosti to nebude trvat dlouho."

Clayton znovu dupl na brzdy. Pneumatiky zahvízdaly, z brzdového obložení se vyvalil kouř. Ale vítr - už sto osmdesát tři míle za hodinu - takovou maličkost ani nezaregistroval. Tank byl unášen rychlostí čtyřiceti čtyř mil.

"Vyzkoušej plachtu!" křičel Nerišev.

"Nevydrží."

"Jen to zkus. Nemáš na vybranou. Tady už je sto pět osmdesát mil. Celá stanice se třese! Kameny rozbíjejí zátarasy. Mám obavu, že prorazí stěny a rozdrtí..."

"Spěchám," přerušil ho Clayton. "Teď na tebe nemám čas."

"Nevím, jestli stanice vydrží. Poslyš, Claytone, zkus...!"

V přístroji najednou zapraskalo a vysílačka zmlkla. Nastalo zlověstné ticho.

Clayton několikrát bouchl do skřínky a potom mávl rukou. Tank už byl unášen rychlostí čtyřiceti devíti mil. Skály před ním rostly s hroživou rychlostí.

"No", řekl si, "tak to je konec."

Vyhodil poslední zásobní kotvu. Ocelový kůl se protáhl do celé své délky dvou set padesáti stop a rychlost Zvířete klesla na třicet mil. Kotva se vláčela za Zvířetem a rozrývala zem jako pluh na reaktivním motoru.

Nyní Clayton zapojil plachetní mechanismus. Pozemští inženýři ho instalovali na tanku ze stejného důvodu, jako na malých motorových člunech pro každý případ stavějí malý pomocný stožár s plachtou. Plachta je pojistka pro případ, že selže motor. Na Carelle se člověk v žádném případě nevrátí na základnu, jestliže motor vynechá. Zde by bez pomocného pohonu zahynul.

Stožár - krátký a tlustý ocelový sloup - se vysunul utěsněným otvorem ve stropě. Okamžitě ho ze všech stran upevnily magnetické závěsy a podpěry. Na stožáru se v okamžiku rozvinul obdélník plachty. Byl napínán pomocí skotta - trojitého lana z pružné oceli. Clayton jím ovládal plachtu a řídil stroj jako kormidlem.

Plachta měla plochu všeho všudy několik štvřečnicích stop. Přesto táhla vpřed dvanáctitunovou obludu se zablokovánými brzdami

a kotvou vytaženou na celou délku dvou set padesáti stop...

Není tak těžké, když vítr dosahuje osmdesáti pěti mil...

Clayton nastavil skotta a natočil Zvíře bokem k větru. To však nestačilo. Opět uchopil kormidlo a natočil plachtu ještě ostřeji k větru.

Uragán udeřil do boku, těžký tank se hrozivě naklonil, podvozek se na jedné straně pozvedl do vzduchu. Clayton spěšně ubral několik stop skottu. Ocelová lana vibrovala a skřípěla pod poryvy větru.

Obratnými manévry se zbývajícím úzkým proužkem plachty se Claytonovi přece jen podařilo udržet všech šest kol tanku na zemi a udržet potřebný kurs.

Ve zpětném zrcátku viděl za sebou černé zubaté skály. To byl jeho podvětrný břeh - břeh, kde mu hrozilo ztroskotání. Zvolna, stopu za stopou, táhla ho plachta pryč.

"Bravo!" Clayton byl nadšený svým strojem.

Ale dlouho se z vítězství netěšil: ozvala se ohlušitelná rána a cosi mu se svistem proletělo těsně u spánku. Při stoosmdesátimílovém větru už drobné kaménky prorážely pancíř. Jejich nápor se dá srovnat snad jen s těžkou kulometnou palbou. Carellanský vítr se dral otvory od kamének a snažil se ho shodit na podlahu.

Clayton se zoufale držel volantu. Plachta přeskala. Byla spletena z těch nejpevnějších a nejpružnějších slitin, ale proti tomuto uragánu neměla šanci vydržet; krátký mohutný stožár upevněný šesti silnými ocelovými tyčemi se prohýbal jako bambusové udiče.

Bloky brzd začínaly selhávat, Zvíře bylo unášeno už nyní rychlostí padesáti mil.

Clayton byl tak vyčerpaný, že nedokázal o ničem přemýšlet. Ruce křečovitě svíraly volant. Mechanicky řídil tank a s přimhouřenýma zanícenýma očima vztekle zíral do bouře.

Plachta se s třeskem roztrhla. Cáry se chvíli třepetaly ve větru, potom se zlomil stožár. Poryvy větru dosahovaly teď sto devadesáti mil v hodině.

Clayton byl unášen zpět na skály. Když vítr dosáhl sto devadesáti dvou mil, uchopil ocelovou obludu a devatenáct yardů ji

nesl vzduchem, než jí zase hočil na zem. Úderem praskla přední pneumatika, a hned poté současně dvě zadní. Clayton složil hlavu do dlaní a čekal konec.

Najednou se Zvíře zarazilo do země. Náraz Claytona vymrštil vpřed. Upínací řemen ho chvilku držel v křesle, potom praskl. Clayton udeřil hlavou do přístrojové desky a celý zkrvavělý se omráčený svalil na podlahu.

Ležel na podlaze a přes mlhu, která mu kalila vědomí, se snažil pochopit, co se stalo. Mučivě pomalu se vytáhl zpět do křesla a ujišťoval se, zda má kosti celé. Na hrudníku a břiše měl odřeniny. Ze rtu a nosu tekla krev.

Nakonec, když pohlédl do zpětného zrcátka, pochopil, co se stalo. Pomocná kotva, kterou tank za sebou vláčel, se zachytila za jakýsi kamenný výstupek a s prudkým škubnutím zastavila stroj necelé půl míle od skal. Jsi zachráněn!

Zachráněn - zatím...

Ale vítr stále sílil. Teď dosahoval sto devadesáti tří mil; s ohlušujícím řevem zvedal Zvíře do vzduchu a zase udeřil o zem, znovu zvedl a zase o zem...Ocelové lano zvučelo jako kytarová struna. Clayton se držel křesla zuby nehty. Dlouho to nevydrží, napadlo ho. Ale jestli se nebude držet ze všech sil, jednoduše bude rozmašírovaný po stěnách zběsile poskakujícího tanku...

Koneckonců lano může také prasknout - a on poletí vzduchem přímo do skal.

A tak se držel. Tank vyletěl opět do vzduchu. Clayton na okamžik zachytil pohledem větroměr. Ztuhla mu krev. Konec. Prohrál. Už je vlastně mrtvý. Není možno vydržet, když vítr dosahuje sto osmdesáti sedmi mil! To je příliš!

Kolik? Sto osmdesát sedm? To znamená, že vítr začal slábnout!

Zpočátku tomu Clayton nemohl uvěřit. Střelka však zvolna, ale jistě klesala. Při sto šedesáti mílech tank přestal skákat a pokorně spočinul na kotvě. Při sto třiapadesáti změnil vítr směr, to bylo neklamné znamení, že bouře utichá.

Když se střelka zastavila na čtyřech sto čtyřicet dvě míle, Clayton si povolil rozkoš ztratit vědomí.

K večeru za ním přišli Carellané. Obratnými manévry dvou obrovitých korábů přirazili ke Zvířeti, přivázali k němu pevné liány - nesrovnatelně pevnější než ocelová lana - a v závěsu přitáhli poničený tank ke stanici.

Přinesli Claytona do vstupní haly a Nerišev ho přenesl do ticha a pokoje stanice.

"Kosti mám celé, jenom pár zubů postrádám," oznámil mu Nerišev. "Zato na tobě není zdravého místěčka."

"Jakž-takž jsme to přestáli," řekl Clayton.

Jen tak tak. Ochranné bariéry jsou zničeny. Do stanice narazily dva obří valouny, sotva vydržela. Kontroloval jsem základy, taky dostaly řádně zabrat. Ještě jedna takováhle legrace - a my ..."

"A my zase nějak přežijeme! Nás, Pozemšťany, jen tak něco nerozhází! Sice za těch osm měsíců něco podobného nebylo...ale ještě čtyři - a přiletí záchrana! Hlavu vzhůru, Neriševe! Jdeme!"

"Kam?"

"Chci si popovídat s tím zatraceným Smanikem."

Vyšli do předsálí. Carellanů tam bylo hlava na hlavě. Venku, na závětrné straně, parkovalo několik desítek suchozemských korábů.

"Smaniku"! křikl Clayton. "Co se tu děje?"

"Svátek léta," řekl Smanik. "Náš každoroční veliký svátek."

"Hm...A s tím větrem? Co si o něm teď myslíš?"

"Já bych ho považoval za uměřený," řekl Smanik. "Nic vážného, jen trochu nepříjemný na projížďky pod plachtami."

"Jo tak, nepříjemné! Doufám, že příště budeš předpovídat přesněji."

"Předpověď vždycky nemusí vyjít," namítl Smanik. "Je mi líto, že moje poslední předpověď byla chybná."

"Poslední? Jak to? Proč?"

"Tihle všichni," pokračoval Smanik a rozmáchl se chapaďlem kolem sebe, "to je celý můj národ, kmen Sirimai. Oslavili jsme svátek léta. Teď léto končí a my musíme jít."

"Kam?"

Do jeskyní na západě. Odtud je to našimi koráby dva týdny cesty. Schováme se do jeskyní a prožijeme v nich tři měsíce. Tam bu-

deme v bezpečí."

Claytona zašimralo pod bránicí.

"V bezpečí před čím, Smaniku?"

"Vždyť ti to říkám. Léto skončilo. Teď musíme hledat ochranu před větrem, před silnými zimními bouřemi."

"Cože?" zeptal se Clayton.

"Počkej chvíli."

Myšlenky předháněly jedna druhou. Zběsilý uragán, který ho div nestál život, to je - podle Smanikova soudu - nepříjemný, v podstatě neškodný větrník. Zvíře je mimo provoz, jezdit po Cabelle není na čem. Ochranné bariéry jsou zničené, základy stanice poškozené. A záchrana pro ně přiletí teprve za čtyři měsíce!

"Smaniku, prosím tě, my pojedeme s vámi také, na vašich korbách, a ukryjeme se s vámi v jeskyních...ukryjeme se tam..."

"Samozřejmě," srdečně odvětil Smanik.

Nějak to dopadne, řekl si Clayton; a znovu ho zastudilo u srdce, daleko silněji než za vichřice. Ale my přece potřebujeme daleko více kyslíku, jinou stravu, zásoby vody...

"Tak co se děje?" netrpělivě ho vyrušil z myšlenek Nerišev. "Co ti napovídal? Celý jsi zezelenal!"

"Říkal, že opravdové větry teprve začnou."

Mlčky na sebe pohlédli.

Venku začalo foukat.

Diplomatická imunita

Robert Sheckley

Tato povídka je ze sbírky "The people trap" (past na lidi), která byla vydána v roce 1972.

1.

"Raďte vstoupit, pánové," Vyslanec zdvořilým pokynem ruky vyzval oba delegáty Státního departmentu, aby vešli do jeho pokoje, který mu byl přidělen, přičemž příslušné orgány jej vybavily zařízením, podstatně se lišícím od běžných diplomatických bytů.

Plukovník Cercey se posadil a zvědavě si prohlížel osobnost, která přinutila Bílý dům, aby si nervózně hryzal nehty. Přitom Vyslanec nevypadal nijak hroživě. Byl střední štíhlé postavy, oděn v šedý oblek konzervativního střihu (rovněž poskytnutý Státním departmentem) a jeho tvář měla živý inteligentní výraz.

"Vyhlíží jako obyčejný člověk", pomyslel si plukovník a snažil se potlačit nenávist, aby předčasně neprozradil své úmysly.

"Čím vám mohu posloužit, pánové," zeptal se s úsměvem Velvyslanec.

"Prezident mne pověřil vaší záležitostí", ujal se slova plukovník Cercey. "I když jsem prostudoval zprávu zde přítomného profesora Darringa, rád bych přesto některé podrobnosti slyšel přímo z vašich úst."

"S radostí", uklonil se Vyslanec zapaluje si cigaretu. Zdálo se, že je potěšen plukovníkovým zájmem, přestože během týdne co se objevil, navštívila ho řada vědců nejrozumnějších oborů. Po skončení návštěvy však všichni s vytřeštěnými očima běželi na ministerstvo obrany.

"A teď jsem tady já", pomyslel si zasmušile Cercey, svíraje nenápadně v kapse odjištěnou pětačtyřicítku. Nahlas však pokračoval: "Někteří vědci, kteří vás navštívili jsou toho názoru, že to, co

nám předkládáte jako pozvání je ve skutečnosti příkaz!"

Vyslanec si změřil Cercyho chladnými očima, v nichž nebylo nic lidského: "Přišel jsem k vám ve funkci zvláštního zplnomocněnce galaktického imperia, zabírajícího téměř polovinu galaxie. Mým úkolem bylo vás vyzvat, abyste se připojili k naší organizaci. A vy se k nám připojíte," konstatoval, aniž by se snažil jakkoli polemizovat s Cercyho kritikou. Ten sevřel rty a posunul v kapse pistoli tak, aby byla připravena k okamžitému použití.

"Jak jste nás vůbec objevili?" zeptal se profesor Darring.

"Každý z nás zplnomocněnců", odpověděl Vyslanec "má na starosti určitý úsek galaxie, kde pátrá po planetách, na nichž je inteligentní život. Můžete mi věřit", dodal konverzačním tónem, "že takových planet je málo a objevit je, oá ztracenou práci. Když objevíme takovou planetu, přistaneme tak, jako jsem to udělal u vás a připravíme obyvatele na jejich úkoly v rámci našeho impéria."

"Jak uvědomíte svou organizaci o svém objevu?"

"Pomocí zvláštního biomechanismu vyšleme signál, který lze zachytit na vzdálenost několika tisíc světelných let. Naše hlídky, které v tomto okruhu patrolují, jej zachytí a uvědomí centrum. To pak vyšle na příslušnou planetu kolonizační team, který se postará o další."

"Můžete nám říci něco bližšího o charakteru tohoto signálu?" Vyslanec oklepal nonšalantně popel z cigarety o okraj popelníčku a s úsměvem pokračoval: "Jak jsem řekl, naše "tělo", dá-li se to tak nazvat, vysílá určitý impuls, který je nezjistitelný a nezachytitelný vašimi technickými prostředky. Signál je vysílán od chvíle, kdy jsem zjistil, že vaše planeta je vhodná pro naše účely, a to tak dlouho, pokud žijí. Další podrobnosti o tom nemusíte vědět."

Profesor Darring vzrušeně sykl a nenápadně se podíval na plukovníka Cercyho. "Takže kdybyste přestal vysílat, tak naše planeta zůstane neobjevena, pokud vám dobře rozumím", řekl.

"Správně", pokývl hlavou Vyslanec a pohodlně se zvrátil do křesla, vypouštěje ústy umné kroužky dýmu.

"To je, co jsem chtěl vědět", řekl Cercy a rozhodným hlasem dodal: "Jako zplnomocněný zástupce prezidenta Spojených států vás vyzývám, abyste okamžitě přestal s vysíláním signálu. O vašem galaktickém imperiu nic nevíme a nemáme zájem se k vám připojit, či spíše nechat se okupovat!"

"Je mi líto", pravil znuděně Vyslanec, "ale jednou zahájené vysílání nemohu zastavit, i kdybych chtěl."

Cercy se zamračil když si pomyslel, kolikrát se asi podobná rozmluva vedla na planetách, které v rámci své "misse" navštívil. "Opravdu nemůžete to vysílání přerušit?" řekl nahlas.

"Řekl jsem již, že je to nemožné. A vy byste udělali lépe, kdybyste namísto zbytečného hledání neexistujícího východiska si prostudovali naši filozofii, jejíž základní teze upravují na vaše podmínky. Tím se vyhnete šoku a následným stresovým situacím, které by mohlo vyvolat přistání našeho expedičního teamu."

Vyslanec povstal a obrátil se ke skříni, kde měl své zavazadlo.

V tom okamžiku plukovník Cercy vytrhl pistoli a šest výstřelů zaznělo téměř současně. Vyslanec, namísto aby pod údery šesti dutonosných kulí klesl k zemi jako hromada rozervaného masa, prostě zmizel.

Cercy a Darring na sebe vyděšeně pohlédli. Darring zamumlal něco o nadpřirozených silách, zatím co Cercy zmateně prohlížel ještě kouřící pistoli. V tom, stejně bleskurychle jako předtím zmizel, se Vyslanec znovu objevil.

"Snad si nemyslíte, že to bude tak jednoduché se mne zbavit", řekl vyčítavě, zapaluje si další cigaretu. "My, Vyslanci, jak mne nazýváte, máme určitý druh vlastní diplomatické imunity." Obrátil se ke stěně a posměšně ukázal na šest otvorů po kulkách. "Nejste schopni mne zabít, protože nemůžete pochopit princip mé ochrany."

Pohlédl na ně pohledem, v němž bylo cosi nelidsky cizího:
"Děkuji vám za návštěvu a přeji dobrý den."

2.

Cercy a Darring kráčeli pomalu chodbou ke kontrolnímu stanovišti. Nikdo z nich nečekal, že zabít Vyslance bude jednoduchou věcí, ale něco takového je přímo šokovalo.

"Doufám, Malleyi, že jste to všechno viděl a slyšel", řekl Cercy hubenému holohlavému psychologovi když vešli do místnosti a zavřeli za sebou dveře.

"Všechno mám monitorováno a zachyceno na filmu", pokývl hlavou Malley. "Ještě teď se z toho nemohu vzpamatovat!"

Cercy přistoupil k monitoru, na jehož promítací desce bylo vidět Vyslancův pokoj. Ten seděl za stolem a pilně psal něco na přenosném psacím stroji, který mu rovněž poskytl Department.

"Harrisone", obrátil se Cercy na muže, který v rohu pracovny hlídal spojení. "Nedá se nic dělat, musíme začít s alternativou "B"."

"Teď hned?" otázal se Harrison.

"Ano!" Cercy nenávistně pozoroval v monitoru Vyslance, jak pilně buší do psacího stroje.

Harrison stiskl páku. Vyslancův pokoj zmizel v moři plamenů, které šlehaly ze stěn, z podlahy i ze stropu. Místnost se v okamžiku proměnila v ohnivou pec.

Asi po dvou minutách dal Cercy pokyn skončit akci. Všichni čtyři se shlukli kolem monitoru a pozorovali spustošený pokoj. Hlavně ale pátrali po zuhelnatělé mrtvole, ale marně.

Náhle se v pokoji objevil Vyslanec a mrzutě si prohlížel zničený psací stroj. "Mohl bych dostat nějaký náhradní?" zeptal se, dívaje se přímo do oka skryté kamery, které bylo tak dokonale zamaskováno, že prakticky nebylo možno je objevit. "Spisují to-

tiž ono filozofické pojednání, o kterém jsem vám před tím říkal, že je jen pro vaše dobro. Jste vy ale nevděčníci", dodal lítostivě.

"Všichni se posaďte", řekl Cercy, "musíme se poradit. Vláda mi tohle hodila na krk a vy jste můj štáb, takže v tom lítáme všichni čtyři. Máme plné moci o jakých se nesnilo žádnému diktátorovi. Jakákoliv instituce nebo osoba nám je povinná poskytnout veškerou pomoc, o níž požádáme. To jen tak na okraj. Zůstává ale základní otázka - co dál?"

"Alternativa "C"?" zeptal se nesměle Harrison.

"Také se k ní dostaneme, ale ve světle dosavadních zkušeností pochybuji, že bude fungovat."

"Mám podobné obavy", poznamenal Darring. "Pokud nezjistíme princip jeho ochrany, asi máte pravdu."

"Teď jste udeřil hřebík na hlavičku, Darringu. Ta jeho "diplomatická imunita", jak tomu říká, je teď naším úkolem číslo jedna! Malleyi, seberte všechna známá data a zjištění a ať je někdo prožene Derrimanovým analyzátozem. Úkol formulujte takto: Jaké vlastnosti musí mít objekt X, když je schopen toho a toho a v čem je podstata těch vlastností!"

"A vy, Harrisone", obrátil se Cercy na fyzika, "spusťte Alternativu "C"!"

V zápětí byl Vyslancův pokoj zalit gamma zářením smrtící intenzity, ale paprsky probíhaly pouze prázdnou místností.

"To stačí", řekl otráveně Cercy. "Taková radiace by musela porazit stádo slonů, ale jak je vidět, na Vyslance je to málo."

Asi po pěti hodinách, když radiace poklesla na únosnou míru, zjevil se v pokoji Vyslanec. "Stále ještě čekám na náhradní psací stroj", poznamenal vyčítavě, zapeluje si nezbytnou cigaretu.

3.

"Tady je zpráva z analyzátoru", řekl Malley, podáváje Cercy-mu dlouhý arch papíru. Cercy četl: "Z poskytnutých údajů vyplývá, že ochrana proti jakékoliv zbraní spočívá ve schopnosti se s touto zbraní ztotožnit".

"Rozumí tomu někdo?" rozpačitě řekl Cercy.

"Zřejmě to znamená", vysvětloval Darring, "že Vyslanec se změní v oheň, když ho napadneme ohněm. Stejně tak, pokud jde o projektil nebo záření. Až pomine nebezpečí, nabude opět původní podoby."

"Uvádí analyzátor nějakou možnost, jak čelit této obraně?"

"Analyzátor tvrdí, že pokud předaná vstupní data odpovídají skutečnosti, pak žádná možnost neexistuje."

"Toho si nevšímejte, to je jen důsledek strojové omezenosti analyzátoru. Řešení musí najít lidé. Horší ale je, že Vyslanec stále vysílá a vzrůstá nebezpečí, že jeho signály budou zachyceny". Cercy se na chvíli zamyslel a pak pokračoval: "Ať se sejdou experti a detailně prostudují zprávu z analyzátoru!" Postřehnuv výraz pochyb na Darringově tváři, dodal: "Já vím, ale něco musíme k sakru dělat, ne?"

V průběhu několika dalších dnů byl Vyslanec podroben celé řadě smrtelných procedur. Vybuchovaly ruční granáty, automatické zbraně chrlily do pokoje mračna střel. Vyslanec byl poléván kyselinami a dušen otravnými plyny. Po skončení každého z těchto útoků se objevil, krče rezignovaně rameny a pokračoval ve psaní na novém psacím stroji, který mu byl konečně doručen. Pršely na něj bakterie, schopné vyhubit v minutě celá města, ale Vyslanec nedostal ani rýmu.

Po týdnu marných pokusů o Vyslancovu likvidaci byl přestěhován do jiného pokoje, ještě rafinovaněji opatřeného smrtícími mechanismy. Zde seděl u psacího stroje a možná již po sté začínal psát zase od začátku, protože jeho předchozí práce byla zničena v průběhu pokusů o jeho zabití. Hlavní důvod pro přestěhování byl

však v tom, že jeho původní příbytek byl tak prosycen zářením, bakteriemi a rezidui otravných plynů, že nebylo možno do něj vstoupit.

"Asi budeme muset jít za ním", navrhl nakonec Darring a Cercy souhlasil, protože mu nic jiného nezbývalo.

"Račte dál, pánové", žoviálně je uvítal Vyslanec. "Bohužel nemohu vás ničím pohostit, protože již asi deset dní nějakým nedopatřením nedostávám ani jídlo, ani vodu. Ne, že by mi to nějak vadilo, ale příliš společenské to od vás není."

"Vaše obrana funguje fenomenálně," poznamenal úvodem Cercy. Mohl byste nám prozradit princip, na kterém je založena?"

"Vy jste na to ještě nepřišli?"

"Něco mělo přece jen víme. Například to, že se ztotožníte s tím, čím jste napaden. Souhlasí to?"

"Správně. Vidíte, že před vámi nic netajím."

"Mohli bychom vám něco nabídnout, ať je to cokoliv, jen abyste přestal vysílat?"

"Ne. Řekl jsem vám přece, že vysílání je automatické a nelze je přerušit, dokud akce není skončena. Ale abyste se nenamáhal zbytečným úsilím překazit moji misi, něco vám řeknu. Galaktické civilizace dělíme na pět fází. První fáze znamená zvládnutí běžné materiální techniky. Druhá spočívá ve zvládnutí molekulárních sil. Vaše civilizace je teprve na počátku třetí fáze, která se vyznačuje proniknutím do nitra atomu a praktickým využitím jeho sil. Pokud jde o nás, my se nacházíme v páté fázi a chybí nám už jen krůček k absolutnímu poznání. Proto vládne-
me silami, o jejichž charakteru a síle se vám ani nesnilo. Proto my, zmocněnci jsme před zahájením akce vybaveni restriktivním systémem, který nám zabráňuje, abychom v případné neuvážené situaci nezničili celou planetu. Tento systém má výhradně defenzivní charakter a je určen jen pro naši ochranu."

Vyslanec se cdměl a zapálil si další cigaretu. Pak pokračoval:

"Všude to probíhá stejně. Zmocněnec přistane, předá poselství mladé, dosud neukázněné civilizaci jako je například vaše. Samozřejmě, že se setká s rozhodným odporem, který vyvrcholí pokusy o jeho zavraždění. Když však civilizace zjistí, že nic nemůže, propadne depresi a frustraci a nám se pak zde těžko pracuje. Proto jsem vypracoval memorandum, obsahující základy naší filozofie, která rozbourané vášně uklidní. Zde jej máte a doporučuji, abyste si jej pečlivě prostudovali."

Darring natáhl ruku pro svazek popsaných listů a vstrčil jej do kapsy s tím, že si je přečte, jakmile bude mít čas. Vyslanec ho upozornil, aby s tím neotálel. "Je nejvyšší čas", řekl, "vidím, že jste na pokraji morálního zhroucení a je to jediný prostředek, jak zase nabýt jasné mysli a rozvahy".

"Tedy něco jako morální doping", poznamenal opovržlivě Cercy.

"Jak myslíte", pokrčil Vyslanec rameny.

Muži povstali a opustili pokoj. Vyslanec se za nimi díval se shovívavým úsměvem.

4.

"Myslím si", řekl Malley když se vrátili do kontrolního střediska a usadili se v křeslech, že dosavadní použité metody nemají smysl, a proto budeme muset použít něčeho jiného."

"Co máte konkrétně na mysli?" otázal se se zájmem Cercy.

"Použít něco, co by nevyvolávalo jeho obranný reflex. Možná, že kdyby se nám podařilo ho zhypnotizovat, mohli bychom se dozvědět něco zajímavého."

"Výborný nápad", souhlasil Cercy, "hned se do toho pusťte! Zkuste všechno, co vás napadne. Ode mne nečekejte nic, já jsem se svým rozumem v koncích!"

Do Vyslancova pokoje byl vpuštěn hypnotizující plyn. Současně projel místností výboj vysokého napětí a Vyslanec podle oče-

kávání zmizel.

"To jenom abych rozpátlil jeho pozornost", řekl s úsměvem Harrison. Cercey odměnil jeho pílí vděčným pohledem.

Po chvíli se Vyslanec zase objevil a posadil se do křesla. Náhle ztrnul a upřeně se zadíval před sebe. "To je divné, mumlal si, "ztratil jsem spojení s kolegou Alferrem. To znamená, že je mrtev. Ale jak se to mohlo stát?"

"Pronásí své myšlenky nahlas, to znamená, že ho něco mimořádně rozrušilo", šeptal Malley, jako by se obával, že ho Vyslanec uslyší.

"Škoda, že jsme ještě zcela nedořešili problém nesmrtelnosti", pokračoval v samomluvě Vyslanec. "Pravděpodobnost naší záhuby je prakticky zanedbatelná, ale jak je vidět, stává se to. Že by obyvatelé planety, kterou měl za úkol připravit k okupaci? Ale vždyť ti ještě nedosáhli ani čtvrté civilizační fáze - ne, ti to nezpůsobili. Divné." Vyslanec se zamyšleně podíval z okna. "Nejspíš nějaká nesrovnatelnost v řádu věcí, který kosmický organizační princip dočasně nezvládl. Takové případy jsou sice nesmírně vzácné, ale vyloučit je nelze."

Náhle sebou trhl, vyskočil ze židle a jeho tvář zbledla. Za okamžik však nabyl svého bývalého sebevědomí. "To bylo od vás chytré, pánové. Tento trik s hypnózou byl na mne uplatněn poprvé, ale také naposled. Nemá to cenu, protože ani já sám nevím, jak to udělat, kdybych se chtěl usmrtit. Kromě toho, kolonizační tým je už asi na cestě, takže vás najdou i bez mého přispění!"

V kontrolním středisku nastalo oživení. "Něco přece jen jsme se dozvěděli", zamnul si ruce Malley. "Nejsou nesmrtelní. Jeho kolega Alferm zahynul. Nějaká síla v kosmu na ně přece jen působí!"

Darring vyskočil ze židle a rozčileně se procházel po pracovně. "Ta síla - ta síla, tu je třeba objevit. Teď mi napadá, že možná - ano, to by mohlo být ono!"

Všichni v místnosti sledovali Darringovo počínání v jejich

obličejích se zračila směs údivu, nedůvěry i naděje...

Darring se náhle rázně zastavil. "Musím okamžitě do hotelu, mám tam nějaké věci a potřebuji si všechno v klidu promyslet. Prosím, abyste mne po několik hodin nevyrušovali. Ohlásím se sám".

"Nemůžete nám alespoň naznačit...", žebrnil Harrison.

"Raději ne. Možná, že se mýlím a nerad bych vzbuzoval zbytečné naděje." S těmito slovy se vyřítil z pokoje.

"Na co asi přišel?" uvažoval Malley.

"Nemám tušení", pokrčil rameny Cercy. "Ale abychom nejedli zadarmo erární chleba, budeme zatím Vyslance alespoň znepokojovat, když už ho nemůžeme zabít!"

Nejprve vpustili do pokoje vodu. Ne tolik, aby se Vyslanec utopil, ale aby mu sahala až po prsa. Současně v půlsekundových intervalech se rozsvěcovala a zase zhasínala oslnivá světla. Přitom se ozýval pokojem nervy drásající zvuk nehtů, přejíždějících po drsném dřevě, zesílený na stovku decibelů. Normálního člověka by za těchto okolností za půl hodiny odvezli ve svěrací kazajce do blázince. Vyslanec během tohoto inferna však nedal najevo žádné známky, že by ho to nějak rušilo.

"Co k čertu dělá ten Darring, že se tak dlouho neozývá?!" Cercyho zastřený hlas svědčil o tom, že úmysl Vyslance nervově zničit spíše působil na něho, než na určenou oběť.

"... ještě přemýšlí", řekl Harrison, hladě si zarostlou bradu.

V tom se ozval telefon.

"Mám to!" bylo slyšet Darringův vzrušený hlas. "Hned sedám do auta a jedu k vám!"

"A co jste vlastně objevil?" nedočkavě volal Cercy.

"Je to neuvěřitelné, ale podstatou možné obrany proti Vyslanci je prachobyčejný chaos", řekl Darring a zavěsil.

Náladu v kontrolním středisku se podstatně změnila. Muži se na sebe usmívali a Harrison si dokonce zapálil cigaretu, což za jiných okolností by v prostředí střediska bylo neodpustitelným přečinem.

Uplynula hodina, dvě, tři a pak se otevřely dveře. Do místnosti vstoupil Darring se spokojeným úsměvem.

"Proč k sakru jdete tak pozdě!" utřhl se na něho Cercy.

"Snad nebude tak zle", řekl Darring s podivným klidem. "Na cestě sem jsem se začeti do Vyslancova pojednání a to mne zaujalo tak, že jsem dal zastavit v parku, abych si je mohl v klidu dočíst. Musíte si je také..."

"To nás teď nezajímá", zavrčel Cercy, "nejdůležitější je, aby..."

"Nejdůležitější je, prostudovat Vyslancovo pojednání", přerušil ho Darring podivně bezbarvým hlasem. "Obávám se, že jsme se dopustili politováníhodného omylu, pokud jde o úmysly galaktického impéria. To, že nám chtějí vládnout, je naprosto přirozené a logické a já osobně se nemohu dočkat, až zde přistanou. Je třeba přestat s tím bláznovstvím a chovat se k Vyslanci jak se sluší a patří!"

"Uklidněte se a přestaňte žvanit nesmysly", řval na zcela klidného Darringa Cercy. "Vždyť nevíte, o čem mluvíte!"

"Vím co vás trápí", řekl nevzrušeně Darring. "Proto si musíte přečíst jeho pojednání." Vytáhl z aktovky svazek listin a podal je Percymu. Ten je popadl a proměně podpálil kapesním zapalovačem.

"To bylo zbytečné", pravil mírně Darring. "Znáš to nazpaměť, tak poslouchejte: Kapitola první: Všichni lidé jsou..."

Cercy ho udeřil prudce do brady. Darring klesl jako podřatý na podlahu.

Psycholog Nalley se zesmašile podíval na ležícího Darringa a poznámkoval: "To pojednání je zřejmě sementicky uspořádáno tak,

aby působila určitým směrem na naše vědomí. Jak je vidět, je to ďábelsky účinné!"

"Nemluvte zbytečně, Malley", řekl nervózně Cercy. "Darring ví, nebo alespoň se domnívá, že přišel na řešení našeho problému. Vaší úlohou je teď to z něho vypáčit!"

"To ale nebude žádná legrace", zamručel Malley.

"Jistě, ale to mne nezajímá. Hlavní věc je, dostat z něho, jakým způsobem se zbavit Vyslance".

"I kdyby Darring z toho utrpěl duševní poruchu?"

"I kdyby ho to mělo stát život!"

"Tak mi pomozte ho přenést do mé laboratoře", řekl resignovaně Malley.

5.

Tu noc Cercy a Harrison seděli u monitoru a nespustili Vyslance s očí. Cercyho myšlenky se při tom pohybovaly v bludném kruhu. Jaká to byla síla, která zabila Vyslance Alferna? Bylo by možno ji vyvolat zde na zemi? A jakou úlohu v tom hraje Chaos, o němž se Darring letmo zmínil při telefonickém rozhovoru? Jaká je vlastně Vyslancova pravá podoba a jaká je podstata jeho bytosti?

"V každém případě jeho základní strukturu moci tvořit molekuly", uvažoval vedle sedící Harrison. Pak musí existovat nějaký faktor, který je spojuje. Něco, co zůstává nezměněno, i když podstata Vyslancovy bytosti se mění. Představuji si to tak, že když například vezmu kus provazu a nadělám na něm uzly, nebo z něho upletu rohožku, lano, či cokoli jiného, vždycky spojovací faktor všech těchto výtvořů je provaz, který se nemění, i když nabývá různých forem."

"Ale jak můžeme napadnout tento spojovací faktor, když ne-

známe jeho podstatu?" řekl utrápeně Cercy. "A jsme zase na začátku, kde jsme byli." Pak ale mávl unaveně rukou. "Už jsme nespali dvě noci, tak si trochu zdřímáme, ať se děje co chce!"

6.

"Vzbudte se, plukovníku!" Cercy sebou trhl a rozespale se podíval na Malleye, který jím třásl. Na vedlejší pohovce Harrison chrápal nerušeně dál.

"Vypátral jste něco?" zeptal se Cercy, protíraje si oči.

"Nic zvláštního." Malley sklesle pokrčil rameny. "Ale Darrin je v těžké duševní depresi. Na jedné straně ví, že chtěl zabít Vyslance, i když pod vlivem té dopingové filozofie toho teď lituje. Na druhé straně ho tíží skutečnost, že se dopustil zraedy na lidstvu. Jeho duševní stav je tak vážný, že pochybují o jeho uzdravení."

"Podívám se na něho", řekl Cercy.

Prošli celou chodbou k Malleyho laboratoři. Darrin ležel na lůžku s očima široce rozevřenými, ale nic nevnímal.

"Je možno ho z toho nějak dostat?"

"Snad šokovou terapií. V každém případě to bude dlouhodobá záležitost."

Cercy se otráveně zašklebil. Za situace, kdy k zemi již možná niří galaktická kolonizační expedice, nelze sedět s rukama v klíně a čekat na Darringovo uzdravení. Uzdraví-li se vůbec.

"Prohlídal jste ho?" zeptal se nakonec Cercy.

"Měl u sebe zápisník s různými poznámkami. Ten poslední zápis je nějaký zmatený", odpověděl Malley a podal zápisník Cercymu. Ten četl: "Po důkladné úvaze jsem dospěl k názoru, že Chaos úzce souvisí s Gorgonskou Medusou." Pak se písmo změnilo v nečitelné klikyňáky a náhle končilo

"Vypadá to, jakoby v pominutí smyslů si vzpomněl na řeckou mytologii. Jeho koníčkem byl sice folklor, ale že by právě teď se jím zabýval, to mi nejde do hlavy. Rozhodně to musí souviset s jeho zjištěním."

"Bezpochyby", řekl zamyšleně Malley, "jde o určitou asociaci představ. Chaos, jako výchozí stav vesmíru podle řecké filozofie a Medusa, jedna ze tří sester s tváří, na níž pouhý pohled zabíjí. Je zde určitý vztah mezi oběma, protože každý z nich vytváří určitou negaci a tedy..."

"A tedy", skočil mu do řeči Cercy, "spojující faktor, samozřejmě!" Udeřil se do čela a beze slova vyběhl z místnosti.

Malley se za ním chvíli překvapeně díval, ale pak pokrčil rameny, naplnil injekční stříkačku silným uklidňujícím prostředkem a vydal se za Cercym.

7.

V kontrolní místnosti Cercy bezohledně vzbudil Harrisona. "Poslouchajte, Harrisone, něco od vás potřebuji, ale bleskem!"

"Jistě", řekl rozespale Harrison, ale nač takový spěch?"

"Přišel jsem na to, co nám Darring chtěl sdělit, a proto potřebuji podrobné dílo o řecké mytologii. Malley, nedívejte se na mne tak pitomně, a tu injekční stříkačku hned odložte, protože na rozdíl od vás, já si myslím, že jsem stále ještě při zdravém rozumu. A vy, Harrisone, ať už jste pryč!"

Sehnal dílo o řecké mytologii, a to navíc ve dvě hodiny v noci nebyla žádná maličkost. Nakonec za pomoci aparátu FBI Harrison objevil a vytáhl z postele zděšeného knihovníka univerzitní knihovny a s velkým svazkem v aktovce uháněl zpět.

Cercy s očima zarudlýma nedostatkem spánku mu knihu vytrhl z ruky, chvíli listoval, až našel příslušnou pasáž. Přečetl ji, pokýval spokojeně hlavou a knihu odložil na stůl.

"Tak co je?" zeptal se nočičkář Harrison, který spolu s ostatními sledoval udiveně Cercyho počínání.

"Nechci vás napínat, ale teď prostě nemám čas na nějakou přednášku. Všechno pochopíte, až začnu jednat. Jako první číslo programu vzbudíme Vyslance."

Pokojem prolétl elektrický výboj a Vyslance pochopitelně zmizel.

"Teď změnil svoji počtato na proud elektronů, které si však oproti jiným udržují svůj jednotící faktor, bez kterého by se nemohl vrátit do své původní podoby. Princip tohoto faktoru je pro nás záhadou, ale to nám pro tuto chvíli nevádí. A teď zapneme rušící zařízení číslo jedna!"

Harrison zapnul přístroj a všichni upřeli pohled na připojený oscilograf, graficky znázorňující proud elektronů.

"Vidíte ten rozděil?" Cercyho hlas prozrazoval potlačované napětí.

Na oscilografu se původně pravidelné čáry změnily na vlnovky se stále se měnícími výkyvy. Cercy spokojeně pokývl hlavou, a pak se obrátil k ostatním: "Vzpomínáte si, jak Vyslanec během našeho pokusu ho hypnotizovat, pronášel své myšlenky nahlas? Když se zmínil o smrti svého kolegy řekl, že organizační princip vesmíru obvykle zasáhne a udělá pořádek? A co tedy může být opakem organizačního principu, který dbá o pořádek věcí?"

"Chaos", vykřikl Malley a udeřil se do čela.

"Správně, Derring to pochopil. Chaos ustupuje působením organizačního principu vesmíru, i když nemáme tušení, v čem je jeho podstata. Tento princip nutně potírá chaos a tím umožňuje, aby se - aby se - no prostě, aby se všechno vyvíjelo, jak se patří. Ale občas na nějakém místě nastane, byť i dočasně zvrát v chaosu, na což zřejmě doplatil Alfern. A tato místa jsou pak nebezpečná pro organizovanou hmotu, nebo chcete-li její jednotící faktor, do té doby, než organizační princip vesmíru se zase ujme vlády. A teď," obrátil se k Harrisonovi, "zapněte rušič číslo dvě!"

Na oscilografu se vlnovky změnilly na nesmyslně zmatené čáry. Cercy se pohodlně opřel do křesla a v rozporu s platnými nařízeními si stejně jako Harrison zapálil cigaretu.

"Gorgonská Medusa", pokračoval "je něco, na co nebylo možno se beztrestně podívat. Darring objevil podobenství mezi Chaosem a Medusou. Setká-li se cokoliv organizovaného s Chaosem, ztrácí svou organizovanost, čili vztáhneme-li to na živou hmotu, tedy hyne. Je to tedy totéž, jako pohled na Medusu."

Malley vzrušeně vyskočil: "Použijeme-li tuto analogii na případ našeho Vyslance, pak setká-li se s Chaosem, je to totéž, jako když pohlédne na Medusu - přestane existovat!"

"Správně", pokývl spokojeně Cercy. "Vyslanec je schopen nekonečného množství přeměn. Ale něco, nazveme to jeho spojovacím faktorem, musí zůstat nezměněno, aby vůbec mohl existovat. A abychom mohli narušit tento faktor, který mu zaručuje návrat k původní podobě, musíme vytvořit stav, v němž nic neexistuje, tedy ani tento faktor. A to je Chaos."

Byl zapnut třetí rušič. Oscilograf vyhlížel, jakoby po něm rejčila opilá stonožka.

"Ty tři rušiče mají vyvolat stav chaosu?" zeptal se nedůvěřivě Malley.

"Pro tento konkrétní případ toku elektronů ano", řekl Cercy a potichu dodal: "Alespoň tak doufám."

"Honem se podívejte", zvolal Harrison a ukázal na monitor Vyslancova pokoje, kde ve středu se objevil žhavý bod, který rychle rostl a zvyšoval svou intenzitu. Kontrolní přístroje v laboratoři se začaly pálit a ručičky na ukazatelích letěly ke kritickému bodu. Žhavý bod stále rostl a zdálo se, že vše, co bylo v jeho dosahu, beze stopy zmizelo.

"Vypnout spojení", zařval Cercy a Harrison rychle srazil páku do nulové polohy. Ale žhavá koule v pokoji rostla dál.

"Jak to, že se na to můžete dívat a zůstat naživu?" vydechl

Harrison.

"Perseus, když bojoval s Medusou, také zůstal naživu, protože se nedíval na ní přímo, ale pozoroval její obraz na svém vyleštěném štítu. A my místo Perseova štítu máme monitor, takže Medusu vidíme také jen nepřímo. Alespoň si to tak vykládám."

"Podívejte se, stále to roste!" ječel Malley, pozoruje vytřeštěně očima příšerný jev.

Cercy zbledl, ale pak resignovaně pokrčil rameny. "To je riziko, které je spojeno se zásahem do sil, o nichž nic nevíme. Jsme první lidé, kteří vidí pravou podobu Chaosu, nebo chcete-li - tvář Medusy. Goethlův čarodějnický učeň také vyvolával duchy, kteří se mu pak vymkli z rukou. Modleme se, abychom spolu s Vyslancem nezničili také sami sebe a možná také celou zeměkouli, nebo dokonce i vesmír!"

Náhle všichni ztrnuli. Žhoucí inferno ve Vslancově pokoji se ustálilo a začalo pomalu ustupovat. Jeho okraje se vlnily a ztrácely na intenzitě.

"Zasahuje organizační princip a Chaos ustupuje" vydechl s úlevou Cercy a zvrátil se vyčerpáním.

Žhavá koule náhle zhasla. Náhle se otřásl budovou strašlivý výbuch. Oceňování laboratorních stěn se prohnulo, ale vy-

"Chaos způsobil, že v pokoji všechno zmizelo, včetně vzduchu", řekl Cercy, když se všichni všichni vzpamatovávali z předchozího otřesu. "Vakuum v pokoji a okolní tlak vzduchu způsobil implozní výbuch. Samozřejmě, že s obsahem pokoje zmizel i Vyslanec. Stejným způsobem asi zahynul jeho kolega Alfern."

"Malley se začal hystericky smát. "Tak jsme konečně z toho všeho venku a o Vyslance máme pokoj!"

Cercy se na něho zamračil. "Jenom se uklidněte. Venku z toho ještě v žádném případě nejsme. Uvědomte si, že Vyslancův signál byl zachycen a v tomto okamžiku už k nám možná míří kolonizační tým galaktického imperia. Ale na štěstí už víme, s kým máme tu

čest a co na ně platí. Stali jsme se tak trochu experty na vyvolávání chaosu, což za normálních okolností by bylo značně zahanbující řemeslo, ale v tomto případě se nám to může zatraceně dobře hodit. Hned zítra seženeme všechny možné experty, aby naše zkušenosti rozšířili a vypracovali řádný ceremoniál pro uvítací výbor našich milých hostů. Tentokrát to musí být oni, kdo se bude divit. A teď navrhuji jít se pořádně vyspat!"

P.S. Dostal jsem od J.Matyse 30 krátkých povídek, takže je nač se těšit.

Ahoj!

Za redakci V.Vlk jr.

CENTRUM